

Duell på kirurgisk avdeling

Jeg liker dueller, men har lagt bort kruttet.
Jeg skjøt en professor, så nå har jeg sluttet

Det var på kirurgen han fanget mitt blikk,
der jeg brøt en regel om god aseptikk.

Jeg studerte et kasus som gjorde meg nummen,
og glemte å fjerne hendene fra lommen.

Professoren ble hissig og trakk sine hender opp,
et hint jeg ikke skjønnte, jeg stod med stivnet kropp.

Hva er det han vil, tenkte jeg og ble stresset
Doktor Aas trakk og trakk, blikket hans ble kvasset.

Da gikk det opp et lys, han vil nok lage sprell,
engang var han student, nå byr han opp til duell!

Jeg rev opp høyre hånda, pekte og sa: PANG!
I samme øyeblikk forstod jeg sakens gang.

Historien hendte på fjerde året av studiet (i 1983). Vi hadde for første gang i studiet tjeneste på avdeling for kirurgi og oral medisin. Avdelingen ble ledet av Professor Eigil Aas, som vi hadde svært stor respekt for. Han hadde både odontologisk og medisinsk embedseksamen og utstrålte stor autoritet. En av de første dagene på kirurgen, stod jeg sammen med en gruppe studenter og studerte et kasus. Pasienten satt i stolen og instruktøren forklarte så godt han kunne. Vi fikk se noe vi bare hadde lest om i lærebøkene og jeg var helt sikkert svært fengsel av situasjonen.

Uten å tenke videre over det, hadde jeg plassert begge hendene solid ned i bukselommene. Dette var strengt forbudt på avdelingen, ikke minst av hygieniske grunner. Plutselig ser jeg Professor Aas komme mot meg med en olmt blikk. Han stopper et par meter fra meg og stirrer meg rett inn i øynene. I stedet for å be meg ta hendene opp av lommene, prøver han med non-verbal kommunikasjon. Han putter hendene i lommene sine og trekker dem opp, gang etter gang. Jeg fikk en assosiasjon til gamle Western-filmer, der revolvermenn gjorde opp sitt mellomværende i tøffe dueller ved daggry. Den som trakk raskest, overlevde.

Om jeg er spesielt treg av meg akkurat den dagen, eller «satt ut av spill» på grunn av situasjonen, vet jeg ikke. Respekten for Aas er stor og jeg tar i alle fall overhodet ikke hintet. Etter at Aas hadde trukket seks, syv ganger, føler jeg det høyst betimelig å reagere på et eller annet vis. Kanskje han vil leke med meg, tenker jeg, slik vi lekte på Sunndalsøra i barndommen. Plutselig trekker jeg høyre hånda opp av lommen, peker mot Aas med pistolgrep og sier pang, pang!

Aas ristet kraftig på hodet og akkurat da skjønte jeg hele greia. Jeg ble sprutrød og skulle gå bort å beklage, men da var Aas dessverre forsvunnet. Tro det eller ei, men det gikk et år før jeg turde å fortelle historien til mine medstudenter.

Epilog

Jeg har ingen intensjoner om å skyte flere professorer, det faller dårlig ut, men du verden som det morer (i ettertid).

Johan Øiestad